

Ο Μητροπολίτης Αργολίδος για τον Ιερομόναχο Αθανάσιο Χαμακιώτη

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αργολίδος](#)

Με αφορμή την επίσημη αγιοκατάταξη του Ιερομονάχου Αθανασίου Χαμακιώτη, ο οποίος έζησε σχεδόν 30 χρόνια στο Μαρούσι κι εφημέρευσε στον Ιερό Ναό της Νερατζιώτισσας, η Ιερά Μητρόπολη Αργολίδος δημοσίευσε αποσπάσματα από το βιβλίο του Μητροπολίτη κ. Νεκταρίου με τίτλο «Ιερομόναχος Αθανάσιος Χαμακιώτης - Στα βήματα της Αγιότητας».

Όπως έγραφε ο Μητροπολίτης Αργολίδος Ιάκωβος, ο Ιερομόναχος Αθανάσιος Χαμακιώτης **«κατέκτησε τις καρδιές των ευλαβών κατοίκων της πόλεως αυτής, οι οποίοι δεν πρόκειται να τον ξεχάσουν ποτέ».**

Για τον Άγιο Αθανάσιο έγραψε πριν λίγα χρόνια ένα βιβλίο ο Σεβασμιώτατος [Μητροπολίτης Αργολίδος κ. Νεκτάριος](#) με τίτλο «Ιερομόναχος Αθανάσιος Χαμακιώτης – Στα βήματα της Αγιότητας».

(Διαβάστε αναλυτικά: [Αγιοκατάταξη Γέροντα Αθανασίου Χαμακιώτη από την Αγία και Ιερά Σύνοδο του Οικουμενικού Πατριαρχείου](#))

Από το βιβλίο η Ιερά Μητρόπολη μεταφέρει τα παρακάτω αποσπάσματα:

Ο π. Αθανάσιος γεννήθηκε το 1891 στην Τουρλάδα Καλαβρύτων. Σε νεαρή ηλικία εγκαταβίωσε στην Ι. Μονή Αγίας Λαύρας και το 1913 εκάρη μοναχός. Φοίτησε στην ιερατική σχολή της Άρτας και το 1916 χειροτονήθηκε διάκονος. Πρεσβύτερος χειροτονήθηκε το 1921, ενώ από το 1917 ως το 1931 υπηρέτησε ως γραμματέας της μονής. Αφού διακόνησε σε διάφορους ναούς της Αττικής, το 1936 διορίστηκε εφημέριος στο μικρό παρεκκλήσι της Νερατζιώτισσας Αμαρουσίου και παρέμεινε ως το 1963. Τα τελευταία χρόνια της ζωής του ως το 1967 τα πέρασε στο Ι. Ησυχαστήριο της Φανερωμένης στη Ροδόπολη Αττικής, το οποίο είχε ιδρύσει ο ίδιος.

Η μοναχική ζωή του π. Αθανασίου

Ο π. Αθανάσιος από τα παιδικά του χρόνια διακρινόταν για την φλογερή αγάπη του για τον Θεό. Η εκκλησία του χωριού του και τα γύρω ξωκκλήσια ήταν τα αγαπημένα του καταφύγια. Εκεί έτρεχε από μικρό παιδί για να προσευχηθεί. Στην Αγία Λαύρα ξεχώριζε απ' όλους τους μοναχούς για την αγωνιστικότητά του. Να τι λέει ο συμμοναστής του π. Άνθιμος:

«Στο πρόσωπό του γνώρισα ένα πραγματικό μοναχό. Ο π. Αθανάσιος τηρούσε τον μοναχικό κανόνα σε βαθμό πολύ μεγαλύτερο από τους άλλους μοναχούς».

Πράγματι ζούσε με περισσότερη άσκηση και βία. Όχι μόνο δε διεννοείτο να απουσιάσει από τις ακολουθίες του μοναστηριού, αλλά ενώ η ακολουθία άρχιζε στις 4 το πρωί, αυτός σηκωνόταν δύο ώρες νωρίτερα. Έτσι για δύο ώρες, μέσα στη γαλήνη της νύχτας, προσευχόταν, ή μελετούσε την Αγία Γραφή και τους

Πατέρες της Εκκλησίας. «Τα όπλα του μοναχού εστίν η μελέτη και η προσευχή», τονίζουν οι άγιοι Πατέρες. Για να νικήσει τον ύπνο, διάβαζε περπατώντας στο κελλί του κρατώντας ένα κερί στο ένα χέρι και το βιβλίο στο άλλο. Υπήρχε όμως περίοδος, που το μοναστήρι είχε πληθώρα μοναχών και έλλειψη κελλιών. Έτσι αναγκάζονταν οι μοναχοί να μένουν στο ίδιο κελλί τρεις, τέσσερις, πέντε μαζί. Και πάλι ο π. Αθανάσιος βρήκε τον τρόπο να μην αφήσει τα προσφιλή του πνευματικά αναγνώσματα. Έβαζε τη λάμπα πετρελαίου πίσω από το προσκεφάλι του και, για να μην ενοχλεί τους άλλους μοναχούς, τοποθετούσε ένα πρόχειρο χαρτόνι που περιόριζε το φως μόνο σ' αυτόν. Έτσι, με το πρωτόγονο αυτό πορτατίφ, μπορούσε να εντυφεί ανενόχλητα στα κείμενα της Βίβλου και των Αγίων Πατέρων και να μπαίνει σιγά σιγά στο πνεύμα τους.

Όχι μόνο τότε αλλά και σ' όλη την ζωή του ο Γέροντας διάβαζε, και όχι απλώς διάβαζε, αλλά μελετούσε με επιμέλεια. Υπογράμμιζε πάνω στα βιβλία, σχολίαζε, κρατούσε σημειώσεις, ή αντέγραφε σε τετράδια, ό,τι του άρεσε και του έκανε εντύπωση. Αυτό φαίνεται στα βιβλία του, αλλά και στις χειρόγραφες συλλογές του, που σώζονται είτε στο μοναστήρι είτε σε πνευματικά του παιδιά. Επίσης κρατούσε αποκόμματα από περιοδικά, ακόμη και από εφημερίδες, οτιδήποτε θα του ήταν χρήσιμο για την πνευματική του κατάρτιση και την ποιμαντική του διακονία.

Εφημέριος στη Νερατζιώτισσα

Το μοναχικό του πρόγραμμα το συνέχισε κι όταν βρέθηκε στη Νερατζιώτισσα. Ποτέ δεν ξέχασε ότι ήταν μοναχός. Όλη του η ζωή ήταν μια λιτανεία γύρω και μέσα στο Ναό. Εξαιρετικά φιλακόλουθος, ζούσε με τις καθημερινές του ακολουθίες. Το κέντρο όμως της ζωής του ήταν η Θεία Λειτουργία. Όπως γράφει ο Μητροπολίτης Αργολίδος Ιάκωβος: «Η Θεία Λειτουργία υπήρξεν η σκέψις του, η επιθυμία της ψυχής του, το είναι του, υπήρξε το παν γι' αυτόν, τόσο πολύ επέδρα επ' αυτόν η χάρις του μυστηρίου, ώστε μεταρσιώνετο κυριολεκτικά όταν λειτουργούσε». Στις τελετουργικές του κινήσεις ήταν λιτός, μετρημένος, γαλήνιος, το βάδισμά του ήσυχο και ταπεινό.

Δεν είναι λίγοι αυτοί που τον έβλεπαν την ώρα της Θ. Λειτουργίας, ή κατά την Μεγάλη Είσοδο, αλλά και άλλες στιγμές ακόμη και έξω από την εκκλησία, να λάμπει το πρόσωπό του και να μην πατάει στο έδαφος. «Αιθέριος ὡς ἕνα πῆχυν ἴστατο τάς χειῖρας καί τό ὄμμα εἰς οὐρανοῦς ἀνέχων καί Θεῷ ἡσύχως προσομιλῶν». Συχνά κάποιοι μεγάλοι που έβλεπαν αυτό το εξαίσιο θέαμα, έμεναν αποσβολωμένοι. Μόλις και μετά βίας συγκρατούσαν την έκπληξή τους και έπνιγαν την φωνή τους, για να μην δημιουργήσουν αταξία. Όμως τα μικρά παιδιά δεν

μπορούσαν να κρατηθούν. Διέκοπταν με τις φωνές τους την Λειτουργία και φώναζαν:

Μαμά, ο παπάς δεν πατάει στην γη! Ο παπάς πετάει!

Όσο προχωρούσε η Θ. Λειτουργία τόσο ο Γέροντας ανέβαινε. Η όψη του αλλοιωνόταν, τα χέρια του έτρεμαν, τα μάτια του έρρεαν δάκρυα. Όταν ερχόταν η στιγμή να κοινωνήσει, δεν άφηνε κανέναν στο ιερό. Εκείνη την μοναδική στιγμή ήθελε να μείνει μόνος του και έλεγε:

Και τώρα, Κύριε, Εσύ κι εγώ.

Κατά την μαρτυρία του π. Α.Λ.: «Ασταμάτητα ήταν τα δάκρυα που έχυνε την ώρα της Θείας Λειτουργίας. Την ώρα δε της Θείας Κοινωνίας έλεγε κλαίγοντας:

«Μη με κατακαύσεις, Κύριε. Κατάκαυσε τις αμαρτίες μου».

Και τα δάκρυα να τρέχουν κρουνηδόν. Δεν είχα ξαναδεί Γέροντα να κλαίει έτσι. Και αυτό με εξέπληξε. Τόλμησα όμως στο τέλος να τον ρωτήσω:

-Γιατί έκλαιγες Γέροντα;

-Για τις αμαρτίες μου έκλαιγα, απάντησε. Γιατί είναι τόσες που δεν πρέπει να είμαι το θυσιαστήριο. Κάπου αλλού έπρεπε να είμαι!»

Η προσευχή ήταν πάντα στα χείλη του. Ιδιαίτερα τις νύχτες ως αργά το πρωί προσευχόταν έξω από το σπιτάκι του. Πολλοί τον έβλεπαν μέσα στο σκοτάδι με υψωμένα τα χέρια να προσεύχεται «μόνος μόνω Θεῷ».

Ο Γέροντας ένοιωθε μια ιδιαίτερη άνεση και αγάπη προς την Υπεραγία Θεοτόκο και στους αγίους. Μια στάση παιδικής σχέσης, φιλικής οικείας αναστροφής, αφελότητα καρδιάς. Απευθυνόταν στην Παναγία, την «Κυρά μας Θεοτόκο», ή την «Κυρούλα μου», όπως συνήθιζε να λέει με χαριτωμένη παιδικότητα.

Μανούλα μου, σώσε μας.

Ακουμπούσε το κεφάλι του στην εικόνα της και επαναλάμβανε τα ίδια λόγια, ή άλλες απλές αιτήσεις.

Έλεγε μάλιστα:

«Της Παναγίας το κερί να είναι πάντα αναμμένο στο κελλί».

Παρόμοια απευθυνόταν και στην Αγία Άννα. Όταν πλησίαζε στην εικόνα την χαϊδεύε και της έλεγε:

«Μανούλα της μανούλας μου, βοήθησέ μας».

Από τους αγίους φαίνεται πως ιδιαίτερα αγαπούσε και σεβόταν τον άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο, τον οποίο ονόμαζε «αφέντη». Προσευχόταν και όταν τελείωνε του έλεγε:

Αφέντη μου, θα τα πούμε και πάλι.

Εκεί που πραγματικά διέπρεψε ήταν η εξομολόγηση. Χιλιάδες άνθρωποι στο πρόσωπό του βρήκαν πνευματικό πατέρα και αναπαύθηκαν στο πετραχήλι του. Κυριολεκτικά συνέπασχε με τους εξομολογούμενους. Εξομολογούσε ως αργά τη νύχτα παρά το ευάλωτο της υγείας του. Το θέμα της μετανοίας ήταν το αγαπημένο του κήρυγμα. Συνεχώς καλούσε σε μετάνοια.

Η φιλανθρωπία και η ελεημοσύνη του ήταν απaráμμιλη. Τα χρήματα δεν ήθελε ούτε να τα αγγίζει. Όταν του έδιναν χρήματα κοίταζε πώς να τα διώξει. Γρήγορα γίνονταν παρανάλωμα της αγάπης. Έτρεχε σε φτωχούς και αρρώστους, σε παράλυτους. Τους βοηθούσε όχι μόνον χρηματικά, αλλά και τους περιποιόταν ο ίδιος. Σε λίγο καιρό η Νερατζιώτισσα είχε γίνει ένα φιλανθρωπικό κέντρο. Έλεγε μάλιστα σ' ένα κήρυγμά του: «Παιδί, ξέρεις τί γίνεται με την ελεημοσύνη; Δίνει ο κόσμος κουρελόχαρτα και αγοράζει τον Παράδεισο».

Από τα πολλά περιστατικά που καταγράφηκαν θα αναφερθούμε σ' ένα που δείχνει την απέραντη θυσιαστική αγάπη του.

Ήταν ο εφιαλτικός χειμώνας του 1942. Ο κόσμος, πέθαινε στους δρόμους από την πείνα και τις αρρώστιες. Μια πνευματική θυγατέρα, από τα πιο αγαπημένα παιδιά του Γέροντα Αθανασίου, άρρωστη και εξαντλημένη, έπνεε τα λοίσθια. Καταλάβαινε ότι πλησιάζει το τέλος της και έλεγε στους δικούς της να ετοιμάσουν το σάβανό της. Η μόνη παρηγοριά της, ήταν ένα μικρό ευαγγέλιο με χοντρό σκούρο εξώφυλλο. Διάβαζε λίγο, μετά ζαλιζόταν και το άφηνε δίπλα στο μαξιλάρι της. Πάνω στη ζαλάδα της, γύρισε και το είδε. Της φάνηκε σαν ψωμί. Και μονολόγησε:

-Αχ, Χριστέ μου! Να είχα λίγο άσπρο ψωμάκι!

Όσοι ήταν μέσα στο δωμάτιο, χαμογέλασαν. Τότε, όχι ψωμί δεν υπήρχε, αλλά έδιναν με το δελτίο δώδεκα γραμμάρια λούπινα και, αυτήν ακόμη την ευτελή τροφή, είχαν πάνω από δέκα μέρες να την μοιράσουν.

Σκεφτόταν η άρρωστη:

-Πειρασμός, είναι!

«Οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος» (Ματθ. δ' 4).

Ἐξω τα πάντα είχαν καλυφθεῖ ἀπὸ χιόνι. Οἱ Μαρουσιῶτες δεν θυμούνται ποτέ ἄλλοτε τόσο χιόνι. Ξεπερνοῦσε το μισό μέτρο. Καὶ το κρύο ἦταν τσουχτερό. Ὅλα είχαν νεκρώσει. Ο π. Αθανάσιος βρισκόταν στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς πόλης κάπου στὴν Πεύκη, ὅπου ἔκανε αγιασμό σ' ἓνα σπίτι. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ, ἀντὶ γιὰ χρήματα, τοῦ πρόσφεραν δυο κομμάτια ἄσπρο ψωμί. Ἦταν ὅτι καλύτερο μπορούσαν νὰ τοῦ δώσουν. Ὅμως ο Γέροντας δεν το κράτησε, οὔτε ἔβαλε μπουκιά στο στόμα τοῦ. Αναλογίστηκε τὰ πνευματικά τοῦ παιδιᾶ. Θυμήθηκε δυο ποὺ είχαν τὴ μεγαλύτερη ἀνάγκη.

Το ἓνα, ἦταν ἡ ἄρρωστη ποὺ ἀναφέραμε. Ξεκίνησε γιὰ το σπίτι τῆς. Ο δρόμος μακρὺς καὶ, με τόσο χιόνι, ἐξαιρετικά δύσκολος. Ἀλλά, «ἡ ἀγάπη, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς» (Α' Κορ. ιγ' 5). Δεν λογαριάζει τίποτα! Ποιὸς ξέρει πόση ὥρα, ἢ, μάλλον, πόσες ὥρες, περπατοῦσε ο αείμνηστος Γέροντας Αθανάσιος μέσα στα χιόνια! Ἐφτάσε στο σπίτι τῆς κατὰκοιτης ποὺ λαχτάρησε λίγο ἄσπρο ψωμί καὶ πήγε κατευθεῖαν στο δωμάτιό τῆς.

-Τί κάνεις, παιδί;

-Δεν μπορῶ, πάτερ μου, δεν εἶμαι καλὰ!

Ο ἄνθρωπος τοῦ Αγίου Θεοῦ, ο Γέροντας π. Αθανάσιος Χαμακιώτης, ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο τοῦ το ἓνα κομμάτι ἄσπρο ψωμί.

-Παιδί, πήγα κι ἔκανα αγιασμό σ' ἓνα σπίτι, μου ἔδωσαν λίγο ψωμί καὶ σου το ἔφερα!

Ἡ ἄρρωστη, ἔμεινε ἀναυδῆ. Ἀρχισε νὰ κλαίει καὶ, μέσα στους λυγμούς τῆς, τοῦ διηγήθηκε τὸν «πειρασμό» ποὺ βίωσε πρὶν ἀπὸ λίγο. Ο Γέροντας, χαμογέλασε ικανοποιημένος.

-Είδες, παιδί, πόσο μας ἀγαπάει ο Θεός;

Ο ευλογημένος Γέροντας, κάθισε, τῆς εἶπε λόγους παρηγοριάς, στήριξε τὸ καταρρακωμένο τῆς ἠθικό καὶ τὴν ευλόγησε. Ἡ ετοιμοθάνατη σιγά-σιγά συνήλθε, ἐπέζησε καὶ διηγείται με δάκρυα μέχρι σήμερα τὸ περιστατικό αὐτό.

Ο π. Αθανάσιος, όμως, δεν τελείωσε την αποστολή του. Συνέχισε μέσα στα χιόνια την πορεία του. Βλέπετε, είχε ακόμη και ένα ακόμη κομμάτι ψωμιού στον κόρφο του. Μια ακόμη φτωχή νέα κοπέλα, άρρωστη από αδενοπάθεια, πεινούσε και υπέφερε. Ο Γέροντας έφτασε και σ' αυτό το σπίτι.

Πρόσφερε το δεύτερο ψωμί, παρηγόρησε και την εκεί άρρωστη κι έφυγε. Κατάκοπος, παγωμένος, πεινασμένος, μόνος, έφτασε πίσω στη «Νερατζιώτισσα». Ο μακρύς δρόμος της θυσιαστικής αγάπης του Πνευματικού Πατέρα, τουλάχιστον για εκείνη την μέρα, τελείωσε...

Από το 1963 εγκαταβιώνοντας στο μοναστήρι δεν άλλαξε κατά πολύ τον τρόπο της ζωής του. Προσευχόμενος, λειτουργών, ελεών. Σ' όλα αυτά προστέθηκε και η πνευματική καθοδήγηση των μοναζουσών. Με κάθε τρόπο προσπαθούσε να βοηθήσει πνευματικά τις μοναχές, οι οποίες θυμούνται εναργέστατα με πόσο παιδαγωγικό τρόπο και διάκριση εκινείτο.

Όλο αυτό το διάστημα των τεσσάρων χρόνων ο Γέροντας προετοιμάζεται για το μεγάλο ταξίδι. Προσεύχεται με δάκρυα και περιμένει.

Το μακάριο τέλος του

Το Μάιο του 1967 η υγεία του επιδεινώνεται και μεταφέρεται στο νοσοκομείο του Ευαγγελισμού. Κατά τις μαρτυρίες των πνευματικών του παιδιών, που τον υπηρετούσαν, ο Γέροντας ζούσε θαυμαστές καταστάσεις. Καθημερινά κοινωνούσε των αχράντων μυστηρίων. Έδινε τις τελευταίες συμβουλές στα αγαπημένα πνευματικά του παιδιά. Το τέλος του ήταν μακάριο, θυμίζει το τέλος των μεγάλων αγίων που διαβάζουμε στα παλαιά συναξάρια.

«Όσο ήταν στο νοσοκομείο καθημερινά ερχόταν ο ιερέας από τη Μονή Πετράκη για να τον κοινωνήσει. Τις τελευταίες μέρες ο πυρετός ανέβηκε στα ύψη. Το θερμόμετρο έδειχνε 42 βαθμούς. Τα μεσάνυχτα της 15ης προς 16η Αυγούστου γυρίζει και λέει στην μοναχή.

-Παιδί, απόψε να είσαι έτοιμη.

-Γιατί Γέροντα;

-Απόψε θα έχω μια μεγάλη επίσκεψη και πρέπει να είμαστε έτοιμοι να κοινωνήσουμε. Είναι ευκαιρία• να μην την χάσεις και συ αυτή την ευκαιρία.

-Ναι γέροντα, αύριο θα έρθει ο ιερέας, απάντησε η μοναχή, χωρίς να καταλάβει τι

εννοούσε ο γέροντας. Όχι, απόψε θα κοινωνήσουμε, επέμενε. Θα έλθουν οι άγγελοι! Διάβασε τώρα την ακολουθία της Θείας Μεταλήψεως.

Η μοναχή την διάβασε και μόλις τελείωσε της λέει:

-Επανελάβε την.

Την διάβασε για δεύτερη φορά και ο Γέροντας ξαναλέει:

-Αφού δεν θα προλάβουμε, διάβασέ μου και τις τελευταίες ευχές.

Η μοναχή διάβασε: «Πιστεύω Κύριε καί ομολογώ...» και τα υπόλοιπα. Ο Γέροντας συνέχισε.

-Ψάλλε τώρα το «επί της θείας φυλακής ὁ θεηγόρος Αββακούμ...»

Έδωσε μάλιστα και τον ήχο. Η μοναχή έψαλλε: «Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς ὁ θεηγόρος Ἀββακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύτω, φαεσφόρον Ἄγγελον, διαπρυσίως λέγοντα· Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστός ὡς παντοδύναμος».

Πράγματι, τι ωραία και πόσο κατάλληλη για την στιγμή επιλογή.

-Επανάλαβε το.

Η μοναχή το επανέβαλε.

-Κι άλλη φορά».

Αφήνουμε την συνέχεια της αφηγήσεως στην μοναχή που έζησε αυτή την συγκλονιστική στιγμή: «Ενώ έψαλλα το τροπάριο και έφτασα στη λέξη «Αββακούμ» μου δίνει μια ώθηση να πέσω κάτω. Γονάτισα γρήγορα, έριξε πάνω μου το σεντόνι και με μισοσκέπασε.

Ο Γέροντας με όση δύναμη διέθετε σηκώθηκε λίγο, ύψωσε τα χέρια του και είπε με δέος τα λόγια πριν την Θεία Μετάληψη, όπως τα λένε οι ιερείς. Εγώ φοβόμουν μην πέσει και προσπαθούσα να δω τι κάνει παραμερίζοντας λίγο το σεντόνι. Έκανε τις ίδιες κινήσεις που έκανε όταν κοινωνούσε στην Αγία Τράπεζα, λέγοντας: «Ἴδου προσέρχομαι Χριστῷ τῷ ἀθανάτῳ βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν. Μεταδίδοταί μοι Ἀθανασίῳ τῷ ἀναξίῳ ἱερομονάχῳ, το τίμιον καὶ πανάγιον».

Άνοιξε το στόμα του και δέχθηκε την Θεία Κοινωνία από φαεσφόρον άγγελον! Έκπληκτη τον έβλεπα μέσα στη νύχτα με το λιγοστό φως να κοινωνεί και να ρουφάει το αίμα του Κυρίου και να λέει: «εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός...καί τοῦ Υἱοῦ...καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». Είπε το «Αμήν» και ήρεμα έγείρε,

πλημμυρισμένος από ανείπωτη χαρά και βαθύτατη συγκίνηση για την ανέλπιστα δωρεά του Θεού. Έπειτα γύρισε και μου είπε:

-Διάβασε τώρα την Ευχαριστία.

Την διάβασα, αν και τα είχα χαμένα. Έπειτα τον πήρε ένας γλυκός ύπνος. Ξημέρωσε. Και επειδή ο π. Σ. από τη Μονή Πετράκη ερχόταν κάθε πρωί για να τον κοινωνήσει του λέω:

-Γέροντα να διαβάσουμε την Θεία Μετάληψη, γιατί θα' ρθει ο π. Σ. να σε κοινωνήσει;

Ο Γέροντας αντέδρασε.

-Όχι παιδί. Άπαξ εκοινώνησα! Είδες τίποτα;

Δεν ήξερα πώς να φερθώ.

-Ε...όχι...Γέροντα...

Τι μπορούσα να πω;

Μετά από λίγο καιρό ήρθε ο π. Σ. με την Θεία Κοινωνία. Μόλις τον είδε είπε πάλι:

-Άπαξ εκοινώνησα!

Ο π. Σ. έφυγε συγκλονισμένος και αμίλητος.

Κοιμήθηκε εν Κυρίω στις 17 Αυγούστου 1967 και ετάφη στο Ιερό Ησυχαστήριο Φανερωμένης.

Πέρασαν 47 χρόνια από την οσιακή κοίμησή του. Και ήρθε η ημέρα της μεγάλης χαράς. Στις 23 Οκτωβρίου 2014, ημέρα της μνήμης του αγίου Αποστόλου Ιακώβου του Αδελφοθέου, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κηφισίας, Αμαρουσίου και Ωρωπού κ. Κύριλλος τέλεσε τη Θεία Λειτουργία στο Καθολικό του Ησυχαστηρίου της Φανερωμένης, συμπαραστατούμενος από άλλους δυο αρχιερείς και αρκετούς κληρικούς. Μετά τη Θεία Λειτουργία έγινε η ανακομιδή των λειψάνων του οσίου πατρός.

Όλα έγιναν απλά και ταπεινά, όπως θα το ήθελε ο γέροντας. Όσοι το πληροφορήθηκαν κατέκλυσαν το χώρο του Ησυχαστηρίου. Με πολλή συγκίνηση ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Κύριλλος πήρε στα χέρια του την κάρα του οσίου πατρός κι ευλόγησε τους παρισταμένους. Τα ιερά λείψανα ετοιμάστηκαν από τους Πατέρες και έπειτα μεταφέρθηκαν στο Καθολικό, όπου όλοι προσκύνησαν με

ευλάβεια. Έπειτα λιτανεύθηκαν και τοποθετήθηκαν στο κελλί του γέροντα. Πέρασαν λίγες ώρες και ο γέροντας έκανε ζωντανή την παρουσία του. Μια γλυκειά ευωδία πλημμύρισε το κελλί του και όλο το χώρο του μοναστηριού.

« Όντως θαυμαστός ό Θεός έν τοῖς άγίοις αύτοῦ».

Κεντρική Φωτογραφία: STUDIO B&G ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ – Γ.ΡΑΣΣΙΑΣ